

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAČ**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

**VISOKOM TRGOVAČKOM SUDU REPUBLIKE
HRVATSKE**

putem **TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU**

Poslovni broj: St-1487/2017

Dužnik: MARIJAN NEKRETNINE d.o.o. u stečaju, OIB:
05597612616, Čakovec, ul. Ivana pl. Zajca 17 po stečajnom
upravitelju Domagoju Repaču iz Zagreba, Đorđićeva 24

ŽALBA

protiv rješenja Trgovačkog suda u Zagrebu

St-1487/2017 od 22.12.2023. godine

zbog bitnih povreda odredaba postupka

zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja

zbog pogrešne primjene materijalnog prava

Sud je pobijanim rješenjem odlučio da se iz iznosa jamčevine od 43.028,74 eura / 324.200,04 kn uplaćene u elektroničkoj javnoj dražbi (ID nadmetanja 29276) za predmet prodaje i to nekretninu stečajnog dužnika, upisanu u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Splitu zemljišnoknjižni odjel Split zk. ul. 3077, kč.br. ZGR 3129/1 dvorište površine 433m2 i kč.br. ZGR 3129/2 zgrada mješovite uporabe površine 964 m2, 64. Suvlasnički dio s neodređenim omjerom ETAŽNO VLASNIŠTVO (E-64), poslovni prostor lociran na južnom dijelu građevine, označen "Br. 1", koji se sastoji od prodajne prostorije, skladišta, sanitarnog čvora i ostave, sve locirano na etaži prizemlja, ukupne netto površine 175,98 m2 te pripatka sporednog dijela: skladišta lociranog u podrumskoj etaži, ukupne netto površine 84,26 m2 (sveukupna površina poslovnog prostora iznosi 260,24 m2), anagrafske oznake Kralja Zvonimira 85,:

- namiruju troškovi unovčenja iz čl. 254. Stečajnog zakona u iznosu od 17.353,19 eura / 130.747,61 kn.

Primarno, a prije sadržajnog iznošenja žalbenih navoda žalitelj predlaže prvostupanjskom sudu da hitno donese zaključak kojim se nekretnina predaje u posjed kupcu-razlučnom vjerovniku, obzirom da su i troškovnik prethodnog stečajnog

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAC**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

upravitelja od 06.05.2021. i ovdje žalitelja od rujna 2021. kao i kasnije ispravljeni troškovnici redom predloženog iznosa troškova koji je znatno manji od uplaćene jamčevine razlučnog vjerovnika.

Žalitelj smatra da je pobijano rješenje prvostupanjskog suda nezakonito.

Nastavno, a prije daljnje elaboracije žalbenih navoda žalitelj želi istaknuti da je po dovršetku e-javne dražbe za ovaj predmet prodaje u predmetu Ovr-146/2020 TSZG troškovnik dana 06.05.2021. predao sudu na ovršni broj predmeta prethodni stečajni upravitelj te je ujedno na ovaj stečajni spis predao i podnesak o tome. Žalitelj je sam osobno izvršio korekciju tog troškovnika nemajući uvid u podneske FINE zbog proteka roka javne objave mijenjajući cijenu sa dražbovane na utvrđenu (jer nisam mogao znati da je razlučni vjerovnik uz izjavljen prijeboj također i dražbovao te ima oportunističku nižu iz dražbovane cijene); te sve slijedeće izmjene zbog ključnih promjena u stečajnom predmetu koje se tiču promjena statusa razlučnih vjerovnika, protek rokova i dr. U svim izvješćima od pravomoćnosti rješenja o dosudi za ovaj predmet prodaje žalitelj je podsjećao na potrebu što hitnije predaje u posjed kupcu razlučnom vjerovniku, no kako je u izreci rješenja a dosudi Ovr-146/2020 određeno da će stečajni sud odrediti troškove stečajnog postupka po rješenju ovršnog suda o troškovima ovrhe a potomji je sud u studenom 2023. kupovninu predao stečajnom sudu, jasno je da su sve radnje i prethodnog i trenutnog stečajnog upravitelja obavljene točno i na vrijeme.

Žalitelj u odnosu na pobijano rješenje ističe da je prvostupanjski sud prilikom donošenja pobijanog rješenja počinio žalbene povrede odredaba parničnog postupka, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene materijalnog prava.

Sud je pobijanim rješenjem počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st.2. točka 11. jer pobijano rješenje nema razloga, nema obrazloženja o odlučnim činjenicama i posljedično se ne može ispitati.

U pobijanom rješenju, prvostupanjski sud samo općenito iznosi stavove o opravdanosti namirenja no u odnosu na nepriznate troškove propustio se očitovati o svakom od zahtijevanih troškova na pravilan način.

Naime, sud je trebao osim generalnih navoda da se ti troškovi ne odnose na predmet razlučnog prava jasno dati obrazloženje kakva je priroda tih troškova, da li su ti troškovi stvarno nastali, te tko ih je u obvezi podmiriti te završno i konačno zbog čega je došao do zaključka da ih nije u obvezi podmiriti ovaj razlučni vjerovnik koji ujedno nije niti prigovorio na dostavljeni obračun stečajnog upravitelja. Dakle, ako neki od troškova nisu izravni troškovi koje terete neku nekretninu zašto kao neizravni trošak ne bi trebali razmjerno teretiti ovu (kao i druge) nekretnine odnosno tko bi te od skupštine i suda odobrene troškove - trebao snositi.

Ujedno je prvostupanjskim rješenjem pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje upravo iz razloga koji su naprijed, a i niže navedeni kao i pogrešno primijenjeno materijalno pravo, a

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAC**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

sve žalbene povrede na koje se žalitelj poziva trebalo bi sagledati imajući u vidu odredbu čl. 338. st. 4 ZPP-a.

U obrazloženju pobijano rješenje nema razloga o odlučnim činjenicama, te se isto posljedično ne može ispitati. Također prvostupanjski sud nije dao valjane razloge za svoje zaključke sukladno čl. 338 st. 4 ZPP-a. Svi navedeni propusti prvostupanjskog suda doveli su do toga da je donio pogrešne i nepotpune zaključke o postojanju odlučnih činjenica zbog čega je odluka prvostupanjskog suda nezakonita i nepravilna. Zakon o parničnom postupku propisuje obvezatni sadržaj obrazloženja te je riječ o kogentnoj procesnoj normi koja propisuje minimum sadržaja obrazloženja sudske odluke, koje pobijano rješenje nema. Stoga neobrazloženost pobijane sudske odluke ujedno predstavlja apsolutno bitnu povredu odredaba parničnog postupka (čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a).

Ključno je i odlučno da prvostupanjski sud u odnosu na obračunate troškove nije utvrdio da li su isti stvarno nastali što je odlučna činjenica te nadalje uopće nije cijenio činjenicu da različni vjerovnik nije niti pisano a niti na ročištu radi namirenja prigovorio na obračun troškova unovčenja koje je sudu dostavio stečajni upravitelj. Navedeno sud uopće ne komentira, ne spominje, smatrajući pogrešno iste očito nebitnima za ovu odluku.

Prvostupanjski sud ispravno citira pravno shvaćanje usvojeno na 5. sjednici sudaca i sudskih savjetnika svih sudskih odjela Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske od 19. lipnja 2008. ali isto ne primjenjuje prilikom ovog odmjeravanja troškova.

Također, u obrazloženju pobijanog rješenja ne daje nikakva obrazloženja o slijedećim odlučnim činjenicama koje je ujedno sud propustio i utvrditi:

1. da li su svi troškovi koje je stečajni upravitelj obračunao stvarno nastali (nema niti ijedne riječi obrazloženja)
2. da li o nastalim troškovima ako su stvarni postoji obveza stečajnog upravitelja da o njima vodi računa tijekom cijelog stečajnog postupka prema odredbi članka 157. SZ-a. (nema niti ijedne riječi obrazloženja)
3. da li nastali troškovi, ako su stvarni, opravdano terete stečajnu masu (nema niti ijedne riječi obrazloženja)
4. da li je u nekom dijelu popisanih troškova, ako su stvarni, riječ o troškovima koji predstavljaju obveze stečajne mase (nema niti ijedne riječi obrazloženja)
5. razloge zbog kojih smatra da ti konkretni troškovi, ako su stvarni, ne terete unovčenu stvar (obrazloženje je paušalno jer da bi mogao dati obrazloženje morao je utvrditi sve navedeno od 1.-5. što je propustio utvrditi)

Kako je prvostupanjski sud propustio utvrditi navedeno pod brojevima od 1.-5. obrazloženje suda o troškovima koje ne priznaje se ne može ispitati i nema razloga jer sud nije mogao utvrđivati da li su neki troškovi osnovani ili nisu, ako prethodno nije utvrdio činjenice opisane pod točkama 1.-5. Prilog troškovnika su dokazi o nastalim troškovima ali i nebrojeni dokazi dostavljeni u spis tijekom godina postupka. Ponavlja se da sud ne daje niti ijedne riječi

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAČ**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

obrazloženja o odlučnoj činjenici da li su zatraženi troškovi stvarno i nastali, a odlučuje da u jednom velikom dijelu nisu osnovani bez prethodnih utvrđenja koja su nužna za odluku o njihovoj osnovanosti odnosno predstavljaju li isti opće troškove nastale radi cjelokupne mase ili ne. Dakle žalitelj smatra i ponavlja da je sud da bi mogao odlučiti da troškovi u dijelu nisu osnovani je prvo morao utvrditi sve navedene činjenice u točkama od 1.-5., **a što je propustio učiniti zbog čega se pobijano rješenje ne može ispitati i takvo postupanje suda predstavlja bitnu povredu postupka.**

Nadalje se ističe da je prvostupanjski sud u odnosu na zatražene troškove propustio primijeniti mjerodavnu odredbu čl. 134. i 157. SZ-a, a iz razloga koje nastavno žalitelj navodi. Naime, žalitelj smatra bitnim istaknuti da je jasno da razlučni vjerovnik treba participirati i u namirenju ukupnih troškova stečajnog postupka, jer je stečajni postupak generalna ovrha u kojoj sudjeluju svi dužnikovi vjerovnici istovremeno. U stečajnom postupku stečajni upravitelj dužan je s jednakom dužnošću skrbiti o cjelokupnoj imovini stečajnoga dužnika koja ulazi u stečajnu masu neovisno je li opterećena razlučnim pravom ili ne. Skrb o imovini može prouzročiti troškove od kojih neki izravno terete određene stvari a drugi troškovi terete cjelokupnu stečajnu masu. Uzimajući u obzir odredbu članka 134. stavka 2. SZ-a pojedini troškovi koji nisu u izravnoj vezi s unovčenjem određenog predmeta na kojem je zasnovano razlučno pravo, neke druge obveze stečajne mase trebale bi se moći razmjerno namiriti iz cijene postignute prodajom, a razmjernost se utvrđuje prema vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na vrijednost ostale imovine stečajnoga dužnika. **Bitno je da su ti troškovi, koji su u stvari tražbine vjerovnika stečajne mase i prvenstveno se namiruju iz stečajne mase, stvarno nastali te da postoji obveza stečajnog upravitelja da o njima vodi računa tijekom cijelog stečajnog postupka prema odredbi članka 157. SZ-a, a u ovom slučaju upravo je riječ o takvim troškovima. Prvostupanjsko rješenje nema o istima niti ijedne riječi obrazloženja.** Pobijana odluka suda **ne temelji se** na dokumentaciji iz spisa. Sud nije cijenio uopće činjenicu da razlučni vjerovnik nije prigovarao obračunu. Žalitelj ponavlja da je stečajni postupak, postupak koji se provodi radi skupnoga namirenja vjerovnika stečajnoga dužnika, unovčenjem njegove imovine i podjelom prikupljenih sredstava vjerovnicima (čl. 2. st. 2. SZ-a) i da stečajna masa služi namirenju troškova stečajnoga postupka te tražbina vjerovnika stečajnoga dužnika, odnosno tražbina čije je namirenje osigurano određenim pravima na imovini dužnika (čl. 134. st. 2. SZ-a).

Stoga bi ispravan zaključak prvostupanjskog suda bio, da je svoju odluku temeljio na dokumentaciji iz priloga obračuna a što nije, isključivo utvrđenje da ovdje svi vjerovnici trebaju razmjerno sudjelovati u namirenju svih troškova ovog stečajnoga postupka zatraženih po stečajnom upravitelju razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji njihovo razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu, a to iz razloga jer su troškovi prema obračunu trebali biti priznati kao troškovi nastali radi cjelokupne stečajne mase.

Vođenje parnica kao i svih troškova vezanih za iste a i podmirenje obveza nastalih za stečajnog dužnika po pravomoćnosti sudskih odluka su u ovom slučaju troškovi koji su trebali biti priznati kao nastali radi cjelokupne stečajne mase. Dakle, troškovi ovih konkretnih parnica i obveza po istima nisu nastali iz uzročne veze s pojedinačnom nekretninom već situacije da

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAČ**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

stečajni dužnik nije u posjedu nekretnina, otkazane su režijske usluge, u nekim parnicama su sudovi donosili odluke kojim se odbijaju tužbeni zahtjevi protiv stečajnog dužnika, a što je ovom sudu sve poznato jer je skupština vjerovnika na više ročišta donijela odluke o vođenju ovih parnica i angažiranju punomoćnika stečajnog dužnika kao i uvjetima zastupanja stečajnog dužnika što je sve sudu poznato a naknadno u svakom izvješću stečajnog upravitelja dano pregledno kroz tablice i posebne napomene. Dakle imajući u vidu naprijed navedeno očito je da je riječ o općim troškovima nastalima radi cjelokupne stečajne mase, pa se stoga isti namiruju se iz cijene postignute prodajom stvari razmjerno vrijednosti stvari na kojoj postoji razlučno pravo u odnosu na ostalu stečajnu masu i namiruju se u okviru troškova unovčenja stvari na kojem postoji razlučno pravo. **Ovaj pristup suda dovodi do toga da će i preostala dva razlučna vjerovnika rukovodeći se stavom suda iz ovog rješenja tražiti da ovi troškovi ne budu podmireni niti s njihove strane.** Vezano za tzv. buduće troškove iz troškovnika ističe se da je riječ uvjetno o budućem trošku jer su ti troškovi već nastali, naime, trošak parnica koje su u ovom trenutku već započete je odobren od strane skupštine vjerovnika u ovom postupku, trošak sudskih pristojbi je rezerviran za parnice u tijeku a ne nepostojeće i buduće.....

Izražen pristup prvostupanjskog suda u pobijanom rješenju je pogrešan i stoga što su ovdje unovčene sve nekretnine stečajnog dužnika i donesena prvostupanjska rješenja o dosudama, pa se stoga ovaj pristup suda mora sagledati i iz te pozicije pogotovo imajući u vidu činjenicu da nema obrazloženja zbog čega nastale troškove ne treba snositi ovaj razlučni vjerovnik već bi iste očito po izraženom stavu trebali snositi druga dva razlučna vjerovnika, a kako obrazloženja u tom dijelu rješenje nema, razlog koji se nameće je taj da je to samo zato jer će kasnije imati ročišta za utvrđivanje troškova namirenja, a njihovo postupanje svakako može ići u smjeru da se ti troškovi ne odnose niti na predmet njihovog razlučnog prava jer imaju pravo na isti tretman kao i ovaj razlučni vjerovnik.

Dakle, ove konkretne parnice protiv stečajnog dužnika uz sve prethodne za predaju u posjed i dr. sada okončane; isključivo su uzrokovane činjenicom da stečajni dužnik nije u posjedu predmetnih nekretnina, a i otkazao je usluge koje su predmet tužbenog zahtjeva protiv njega, dakle zahtjev tužitelja je sporan i neosnovan prema stečajnom dužniku, zbog čega je skupština vjerovnika i donijela odluku o vođenju tih parnica, jer u protivnom da nije tako bi neplaćanje režijskih troškova i vođenje postupaka bilo blago rečeno protivno načelu savjesnosti i poštenja i zabrane uzrokovanja štete te bi u tom slučaju i sam stečajni sud trebao pozvati na ispunjenje obveza takvog tipa u svakom smislu. No ovdje to nije slučaj, to sud zna, ima dokumentaciju, skupština je donijela odluku na ročištu te stoga ti i takvi troškovi mogu biti samo opći troškovi koji terete cjelokupnu stečajnu masu.

Svojom odlukom sud posve negira osnov i iznos pravomoćnih sudskih presuda koje je u obvezi platiti stečajni dužnik ?! To su obveze stečajne mase nastale nakon otvaranja stečajnog postupka, u uvjetima proglašene nedostatnosti mase ne namiruju se do osiguranja sredstva za troškove postupka (čl. 155 SZ-a) odnosno do osiguranja za ranije dospjele ostale obveze stečajne mase (čl. 156 SZ-a) ali ako sredstava ima dužnik ih mora podmiriti ! Takvu povredu sud čini iz razloga jer nije točno utvrdio činjenično stanje što je morao utvrditi iz priloga obračuna troškova.

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAC**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

U posebnoj točki obrazloženja broj 13. sud navodi da je na upit razlučnog vjerovnika je li stečajni upravitelj utvrđivao ili pokušao utvrditi uvidom u spise i kontaktiranjem pružatelja usluga na što se odnose parnice, stečajni upravitelj je naveo da je utvrđeno je da po izrekama svih presuda stečajni dužnik u obvezi plaćanja održanih na snazi platnih naloga za režijske troškove i trošak zastupanja, **a po mjernim mjestima za koje je izričito i dokazano otkazana usluga opskrbe te također za koja mjerna mjesta po upitu stečajnog upravitelja HEP nije dostavio očitavanje po kojem bi se mogla povezati mjerna mjesta i predmeti prodaje te su svi takvi troškovi stečajnom dužniku sporni**, ali je u obvezi podmiriti ih pošto se radi o pravomoćnim sudskim presudama. Nejasno je zbog čega sud isto navodi u obrazloženju a pritom ne daje razloge zbog čega isto navodi. Iz dostavljenih priloga troškovnika i navoda u samom obračunu sud je morao utvrditi da je u jednom dijelu parnica sa istim predmetnom spora stečajni dužnik uspio u postupku i naplatio troškove zastupanja od druge parnične strane, te da isti naplaćeni troškovi iz takvih parnica predstavljaju prihod ove stečajne mase, koji je sud kalkulirao i u odnosu na ovog razlučnog vjerovnika, što je pogrešno ako troškove tumači kao da nemaju veze sa ovim predmetnom prodaje.

Vrlo se plastično ovdje daje primjer jednog od više posve osporenih troškova, o kojima su dokazi i potvrde već godinama u spisu - račun odv. Markovića za radnje iz 2017. i 2018. g.

Račun br. 11/18/1/1, ovdje kao prilog 1.

Po navedenoj specifikaciji računa, koja bi od svih nekretnina stečajnog dužnika trebala snositi taj trošak? Svi predmeti prodaje su unovčeni a po stanju mase i tražbina razlučnih vjerovnika namiruju se samo oni a ne i stečajni vjerovnici. Tvrdnju da parnice iz ove priložene specifikacije nemaju veze sa poslovnim prostorom u Splitu a to je slučaj i sa ostalim osporenim troškovima, mora slijediti izjava koji od druga dva razlučna vjerovnika mora onda snositi te troškove i zašto samo on(i).

Zašto je opći trošak ovjere kod javnog bilježnika trošak neizravan trošak koji tereti ovu nekretninu dok uplaćene sudske pristojbe u državni proračun to nisu?!

Zašto je opći trošak pohrane dokumentacije neizravan trošak koji tereti ovu nekretninu dok pravomoćne i ovršne sudske presude koje su stvorile obvezu za dužnika to nisu?!

Nadalje u odnosu na navod suda iz točke 16. obrazloženja da obračun troškova stečajnog upravitelja nije u skladu s uputama iz zaključka suda od 17. studenoga 2023. ističe se da je troškovnik kao obveza izrade od strane stečajnog upravitelja zahtjevan i zbog potrebe kako predviđanja budućih i/ili uvjetnih troškova koji se rezerviraju tako i zbog neizvjesnosti da li će prvi dražbovatelj zaista kupiti predmet prodaje ili će to biti neki slijedeći za manji iznos, da li će neki razlučni vjerovnik uplati troškove itd. Pošto je izvjesno da neće biti iznosa za namirenje stečajnih već samo razlučnih vjerovnika odnosno samo se podmiruju troškovi postupka, a također iznosi od parnica i zakupa su već konzumirani nastalim troškovima,

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAC**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

smatram da se pozicija razlučnog vjerovnika iz ovog rješenja ne mijenja pa nema potrebe u tom dijelu preispitivati pobijano rješenje.

Notorno je u stečajnim postupcima pogotovo ovakvog obujma predmeta rezervirati neki iznos za buduće nepredviđene troškove. U predmetu se vodi još više desetaka parnica te je trošak uredskog materijala novčano izraziv a kamoli drugi troškovi. U predmetu je za jednu nekretninu izjavljen prigovor treće osobe te je dugotrajna parnica vezana za sami predmet prodaje izvjesna. U postupku koji traje godinama i ovog je obujma poslova i imovine, budući uvjetni troškovi su vrlo konzervativno rezervirani.

U točki 22. obrazloženja sud citira sudsku praksu na slijedeći način: (npr. rješenja Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-828/2019, PŽ-1979/2929, PŽ-4777/2020 i PŽ-4560/2021) a pritom ne navodi kada su navedene odluke donesene, dakle datum istih, kako bi se mogao provjeriti njihov sadržaj. Ovakvo pozivanje na odluke višeg suda koje nisu javno objavljene bez navođenja barem datuma istih nije i ne može biti temelj odluke u sudskom postupku. Nadalje obrazloženja drugih sudskih odluka o činjeničnom supstratu koji je gotovo uvijek različit od predmeta do predmeta, zasigurno nije i ne može biti temelj zakonite odluke suda u konkretnom predmetu. Za tumačenje mjerodavnog prava je svakako bitna odluka višeg suda, no činjenična utvrđenja više suda u konkretnom nisu i ne mogu biti temelj citiranja u drugim predmetima u dijelu utvrđenja činjeničnog stanja.

Da bi sud mogao donijeti zaključak iz točke 20. obrazloženja prvenstveno je trebao utvrditi da li su ti troškovi stvarno nastali, a što je kao što je već istaknuto propustio utvrditi. Da je sud utvrdio sve odlučne činjenice a što žalitelj navodi na str. 3 žalbe pod točkama 1.-5. zaključio bi da se radi o troškovima koji su nastali radi cjelokupne stečajne mase, troškovima koji su nastali radi provođenja stečajnog postupka, odnosno troškovi koji se potrebni da bi se stečajni postupak provodio.

Potom sud u točki 23. navodi da s obzirom na navode koje je stečajni upravitelj naveo na ročištu 15. prosinca 2023. (detaljno navedeni pod t.12. obrazloženja), sud je zaključio bez da je izvršio uvid u dokumentaciju u spisu, bez da je utvrdio da li su troškovi stvarno nastali, bez da je utvrdio da li po nastalim troškovima postoji obveza stečajnog upravitelja da o njima vodi računa tijekom cijelog stečajnog postupka prema odredbi članka 157. SZ-a., bez da je utvrdio da li nastali troškovi ako su stvarni opravdano terete stečajnu masu,..... „da sudske pristojbe, troškovi zastupanja, parnice, ovrhe i rezervacije budućih nepredviđenih troškova (detaljno navedeni u t. 19. obrazloženja) predstavljaju troškove koji nisu u vezi s predmetom razlučnog prava (predmetnom nekretninom koja se nalazi u Splitu) i nisu opći troškovi koji se namiruju razmjerno na teret ovog predmeta razlučnog prava, već na teret predmeta razlučnog prava na koji se odnose (odnosno na teret nekretnina koje se nalaze u Zagrebu ako se parnični i ovršni postupci te s njima povezani troškovi odnose na pojedinačne točno određene nekretnine) odnosno iz ostale stečajne mase“. Ovdje je bitno istaknuti da **prvostupanjski sud ne spominje činjenicu da je skupština vjerovnika donijela odluku o vođenju predmetnih parničnih postupaka kao i angažiranja punomoćnika stečajnog dužnika kao i uvjeta ugovora o zastupanju a sud takvu odluku odobrio, pa stoga je to odlučna činjenica koju je sud**

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAC**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

morao cijeniti kod donošenje svoje odluke. Dakle, pobijano rješenje se iz svih pobrojanih razloga ne može ispitati jer nema razloga o odlučnim činjenicama.

U odnosu na zatraženi iznos nagrade i navode suda o istoj bitno je navesti da su ključne odrednice ovog stečajnog predmeta slijedeće:

U ovom se predmetu unovčava imovna od oko 3,9 milijuna eura, zbog iznosa tražbina moguće je namirenje samo razlučnih a ne i stečajnih vjerovnika, 3 razlučna vjerovnika su međusobno osporavala tražbine, u predmetu je došlo do promjene 4 stečajna suca i 3 stečajna upravitelja, postupak traje više od 6 godina s izvjesnošću još 1-2 g. Sam stečajni predmet je pratilo i prati gotovo 100! parnica, upravnih i drugih postupaka koji vode punomoćnici ili stečajni upravitelj osobno. **Uz sve navedeno, troškovi koji ravnomjerno terete ukupnu masu su zadržani na 6,8% !!! stečajne mase** unatoč činjenici da od 2018. g. stečajni upravitelj nema posjed nad 13 nekretnina stečajnog dužnika (ima posjed samo za poslovni prostor u Splitu) dakle ne zaprima se niti prihod od zakupnina za tih 13 nekretnina. Kad se sve to uzme u perspektivu predmet je obzirom na elemente i trajanje vođen maksimalno ekonomično.

U točki 24. obrazloženja sud navodi da stečajni upravitelj nije pravilno obračunao nagradu prema odredbama „Uredbe“. Potom u točki 25. obrazloženja sud citira odredbu uredbe čl.6., 8. i 10 Uredbe NN 105/15. U točki 26. sud pogrešno tumači odredbe Uredbe u odnosu na situaciju kada su u postupku sudjelovala dva stečajna upravitelja jer Uredba, kao i svaki zakonski i podzakonski akt, prava i odgovornosti razdjeljuje osobama a ne funkcijama. Također sud daje nedovoljnu argumentaciju u odnosu na zahtjev za dodatnu nagradu tvrdeći da je isti barem, za sada neosnovan. Sud ne određuje nagradu stečajnom upravitelju već navodi podzakonske odredbe koje su joj osnov. Sudu je predloženo odrediti nagradu prethodnom upravitelju po osnovi njegovog vlastitog prijedloga od 06.05.2021.

Također, predloženo je odrediti nagradu trenutnom upravitelju ali koja je posve oportuno (prema svakom od vjerovnika) obračunata razmjerno svakoj nekretnini iako nije jasno niti izvjesno unovčenje, zaprimanje troškova i isplata nagrade, a posao za to je već odrađen.

Sud je pogrešno obračunao skupni iznos redovne nagrade koji se ima dijeliti prema mišljenju suda dvojici stečajnih upravitelja !? **Nagradu, kao i neku obvezu ima osoba a ne funkcija.** Inače bi npr. PDV plaćao jedan trgovac za sve trgovce, sudsku pristojbu bi platio jedan tužitelj za sve tužitelje itd., kao i obratni primjeri za povrat poreza ili presudu u korist. Prava i obveze imaju osobe a ne funkcije. Članak 10. Uredbe se ima tumačiti isključivo kako glasi: da kod promjene stečajnoga upravitelja bez njegove odgovornosti a koji se slučaj primjenjuje na prethodnog kolegu, razmjer se odnosi na uloženi trud/obavljene radnje a ne drugog stečajnog upravitelja. Ovakav stav suda jasno traži obrazloženje za situaciju kada jedan st. upravitelj unovči predmete koji omogućavaju najveću nagradu i dobije je ju, a zatim dođe do promjene i slijedeći upravitelji koji unovčavaju druge nekretnine ili vode dugotrajne parnice tada ne dobiju ništa?! Koja bi pravna logika bila iza tumačenja da je Uredba jedina iznimka od pravila osobne odgovornosti i prava tijela sudskog postupka koji je stečajni upravitelj. Da li svi sudski ovršitelji dijele jednu plaću? Prava i obveze imaju osobe a ne funkcije. Vezano za situaciju u

**STEČAJNI UPRAVITELJ
DOMAGOJ REPAČ**

Đorđićeva 24, 10000 Zagreb, OIB:24977406612, +385(98)690491, domagoj.repac@gmail.com

kojoj se odlukom suda negira ukupan osnov i iznos dodatne nagrade, postavlja se pitanje kriterija po kojima sud predmet koji se vodi 6 godina uz još predviđene dvije, gdje je unovčeno i upravljanje s oko 3,9 milijuna eura imovine, gdje je stečajni spis pratilo oko 100-njak parnica i drugih postupaka, **a gdje unatoč tome svemu – prvenstveno ekonomičnosti upravljanja i unovčavanja imovine nagrade stečajnim upraviteljima iznose samo oko 2,7 % ukupne mase, te je očito da se takav rad i zalaganje nemaju uopće u vidu i ne vrednuju.**

Završno žalitelj ističe da pobijajući rješenje Naslovljenog suda ukazuje da je Naslovljeni sud pogrešno, odnosno nepotpuno utvrdio činjenično stanje, te je na tako utvrđeno činjenično stanje pogrešno primijenio materijalno pravo, što za posljedicu ima bitnu povredu odredaba parničnoga postupka, obzirom rješenje ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, izreka istog proturječi razlozima rješenja, u rješenju nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, a o odlučnim činjenicama postoji očita proturječnost između onoga što se u razlozima navodi o sadržaju isprava i zapisnika i samih tih isprava, odnosno zapisnika. U odnosu na bitnu povredu odredaba parničnog postupka te u odnosu na pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje žalitelj ističe da je sud prilikom donošenja pobijanog rješenja nije potpuno, niti pravilno, a niti cjelovito cijenio svaki dokaz zasebno, sve dokaze zajedno, cijenio rezultate cjelokupnog postupka čime je postupajući na ovaj način, Naslovljeni sud počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 1. i st. 2. toč. 11. ZPP-a, obzirom je iz svih izvedenih dokaza izveo pravno-logički neutemeljene zaključke, čime je cjelokupno činjenično stanje pogrešno, odnosno nepotpuno utvrdio, a, nakon toga, i na tako utvrđeno činjenično stanje i potpuno pogrešno primijenio materijalno pravo.

Slijedom svega iznesenog žalitelj predlaže da žalbeni sud usvoji žalbu žalitelja te ukine pobijano rješenje u pravcu žalbenih navoda te predmet vrati sudu prvog stupanja na ponovno odlučivanje.

U Zagrebu, 05.01.2023.

Za Marijan nekretnine d.o.o. u stečaju, stečajni
upravitelj Domagoj Repač, v.r.

